

Arrest

nr. 286 522 van 22 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 8 maart 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Naar aanleiding van het onderzoek van de vingerafdrukken werd vastgesteld dat verzoeker reeds op 20 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland. Op 15 februari 2023 verzocht België aan de Duitse autoriteiten om verzoeker terug te nemen. Op 16 februari 2023 verklaarde Duitsland zich akkoord met de terugname op grond van artikel 18.1.b. van de Verordening van het Europees Parlement

en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III-verordening).

1.2. Op 9 maart 2023 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [F.M.], verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Iran te zijn, bood zich op 10.02.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een origineel Iraanse familieboekje met nummer 1331, afgeleverd op 27.08.1360 (Iraanse kalender), voor. Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 20.07.2022 internationale bescherming in Duitsland vroeg.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 14.02.2023. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Daarnaast verklaarde de betrokkene dat hij 2 meerderjarige broers in België heeft die erkend zijn en waarmee hij geen band van afhankelijkheid aantoonst (...). Verder verklaarde de betrokkene 2 meerderjarige nichten in Duitsland te hebben die erkend zijn en waarmee hij geen band van afhankelijkheid aantoonst. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde. De betrokkene verklaarde Iran op 07.07.2022 verlaten te hebben omwille van zijn geaardheid en vloog via Rusland (transit) naar Wit-Rusland (transit), waar hij met de auto via Polen (transit) naar Duitsland trok. Volgens de betrokkene werden hier zijn vingerafdrukken genomen en diende hij geen verzoek om internationale bescherming in. Naar eigen zeggen is hij 6 maanden later vertrokken naar België om bij zijn broer te zijn en kwam hij op 09.02.2023 aan. Op 10.02.2023 diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in België in. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om over gedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij in België is omdat zijn broers hier zijn. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Duitsland omdat zijn broer hier zijn en niet terug wil naar Duitsland. Volgens de betrokkene werd hij er niet slecht behandeld maar heeft hij nooit asiel aangevraagd.

Op 15.02.2023 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 16.02.2023 stemden ze hiermee in met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Berlijn Brandenburg (BER), van maandag tot donderdag tot 14u en vrijdag tot 11u. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de

Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan dus van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij in België is omdat zijn broers hier zijn. Verordening 604/2013 bevat een aantal artikels met betrekking tot gezinsleden die internationale bescherming genieten en gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken, respectievelijk de artikels 9 en 10. Artikel 9 stelt dat wanneer een gezinslid van de verzoeker internationale bescherming geniet en is toegelaten voor een verblijf in een lidstaat, dan is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.

Artikel 10 stelt dat wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, dan is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. De betrokkene is geen "gezinslid" van zijn meerderjarige broers zoals gedefinieerd in artikel 2.g van Verordening 604/2013 en valt dus niet onder deze bepalingen.

Verder bevat Verordening 604/2013 een aantal discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijk van personen, namelijk de artikels 16(1), 17(1) en 17(2). We merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat op elk moment voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen om familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer/zus of ouder of indien dat kind, die broer/zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer/zus of

ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen de betrokkene en zijn meerderjarige broers bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Duitsland omdat zijn broer hier zijn en niet terug wil naar Duitsland. We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Duitsland wil zijn, waar zijn verzoek om internationale bescherming nog hangende is, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. Volgens de betrokkene werd hij er niet slecht behandeld maar heeft hij nooit asiel aangevraagd. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Duitsland. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 van deze Verordening is bijgevolg niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een incorrecte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten volgens artikel 3 van het EVRM.

We wensen aan te geven dat de Duitse instanties op 16.02.2023 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Duitse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Duitsland ingediende verzoeken door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem

verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Gebaseerd op het akkoord van 16.02.2023 hebben de Duitse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Paula Hoffmeyer-Zlotnik, Michael Kalkmann en Daniel Kamiab Hesari, “Asylum Information Database – Country Report: Germany” – 2021 update, laatste update op 21.04.2022, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 53, “There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany”). Indien de persoon reeds een verzoek om internationale bescherming in Duitsland heeft ingediend, dan is men doorgaans verplicht terug te keren naar de regio dat is toegewezen tijdens de voorgaand procedure in Duitsland (pagina 53, “There is no uniform procedure for the reception and further treatment of Dublin returnees. If they had already applied for asylum in Germany, they are usually obliged to return to the region to which they had been assigned during the former asylum procedure in Germany”).

Daarnaast meldt het rapport dat levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en het voorwerp kan zijn van kritiek (pagina 112, “The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities”). We zijn van oordeel dat dit op zich niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen zodanig structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze echtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet aanzet tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan naar ons inzien niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het staken van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de slaagkansen van het beroep (pagina 39, “The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success”), aangezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat zijn gezondheid goed is, hoewel hij melding maakte van psychologische problemen. Tot op heden legde hij geen elementen voor die een overdracht naar Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder wensen we dan ook te beklemtonen dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Zo verwijzen we in dit verband naar rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 121). In geval het gaat over mentale

gezondheidszorg, worden gespecialiseerde behandelingen voor getraumatiseerde verzoekers en slachtoffers van martelingen in Duitsland door gespecialiseerde artsen en therapeuten in daarvoor gespecialiseerde instellingen gevoerd (pagina 123). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt allerminst tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zodanig problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau is als in België. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De Duitse autoriteiten worden minstens 7 dagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten (4).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Enig middel: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 1 en 3 van het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) – Schending van de artikel 42 Vreemdelingenwet en Art. 24 van de Richtlijn 2013/33/EU.

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele waarborgen onder deze bepaling nauwgezet stringent na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren. Het beginsel van Non-refouler niet enkel steunt op het art. 3 EVRM maar tevens ook (kan raken) aan het meest fundamentele recht onder art. 1: Het recht op leven. Het meest absolute recht van eender welk mens.

In geval van een uitwijzing van een verzoeker om internationale bescherming, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd bevestigd door het EHRM in haar principiële arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

“298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Čonka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation.” # (eigen benadrukking)

In de zaak Tarakhel t. Zwitserland vat het EHRM de principes omtrent artikel 3 EVRM inzake een Dublin-overdracht als volgt samen:

“93. The Court reiterates that according to its well-established case-law the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 152, ECHR 2008; M.S.S., cited above, § 365; Soering v. the United Kingdom, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 103, Series A no. 125; H.L.R. v. France, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-III; Jabari v. Turkey, no. 40035/98, § 38, ECHR 2000-VIII; and Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 135, ECHR 2007-I).

94. The Court has held on numerous occasions that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in

some instances, the sex, age and state of health of the victim (see, *inter alia*, *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 91, ECHR 2000-XI, and *M.S.S.*, cited above, § 219).

95. The Court has also ruled that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see *Chapman v. the United Kingdom* [GC], no. 27238/95, § 99, ECHR 2001-I). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *Muslim v. Turkey*, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005, and *M.S.S.*, cited above, § 249).

96. In the *M.S.S.* judgment (§ 250), the Court nevertheless took the view that what was at issue in that case could not be considered in those terms. Unlike in the *Muslim* case (cited above, §§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum seekers had entered into positive law and the Greek authorities were bound to comply with their own legislation transposing European Union law, namely the Reception Directive. What the applicant held against the Greek authorities in that case was that, because of their deliberate actions or omissions, it had been impossible in practice for him to avail himself of those rights and provide for his essential needs.

97. In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection. It noted the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive.

103. It is also clear from the *M.S.S.* judgment that the presumption that a State participating in the "Dublin" system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of "systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State" (see paragraph 33 above).

104. In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country

...

122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention.»¹ (eigen benadrukking)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slechts plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. De gemachtigde heeft het individueel risico in hoofd van verzoeker niet onderzocht, nog heeft zij enige bijzondere garanties gevraagd aan de Duitse autoriteiten dewelke zouden maken dat het risico voor verzoeker om opnieuw slachtoffer te worden van zijn smokkelaar minstens te minimaliseren; Dit is een indirecte schending van het beginsel van NON-REFOULEMENT.

1 EHRM, *Tarakhel t. Zwitserland*, 4 november 2014, §§93-98; 103-105; en 122.

Verzoeker kent op basis van zijn voorgeschiedenis een zeer kwetsbaar profiel. Een terugkeer naar Duitsland drijft hem terug in de armen van de personen die van hem een slachtoffer maakten van mensenhandel. Verzoeker is niet veilig in Duitsland.

De Verenigde naties omschrijven het begrip 'mensenhandel' als volgt:

"Er is sprake van mensenhandel wanneer een persoon wordt misleid, in de val gelokt of wordt gedwongen om zich te laten uitbuiten voor andermans persoonlijk gewin of winstbejag. Mensenhandel is een misdrijf en kan verschillende vormen aannemen, gaande van seksuele uitbuiting, dwangarbeid, huisarbeid, slavernij of soortgelijke praktijken, gender-gerelateerd geweld, gedwongen bedelarij of criminaliteit." <https://help.unhcr.org/belgium/nl/mensenhandel/>

Verzoeker kan worden beschouwd als slachtoffer van dergelijke praktijken. Deze praktijken situeren zich heden in Duitsland. Niet enkel een terugkeer naar het land van herkomst zorgt voor een reële vrees voor vervolging maar eveneens houdt een terugkeer naar Duitsland ernstige risico's voor de veiligheid en integriteit van verzoeker. Een en ander had minstens op het moment van het nemen van de bestreden beslissing verder moeten onderzocht worden.

Ten aanzien van verzoeker werd niet onderzocht of er bijzondere procedure noden aangewezen waren, aan de overnemende staat werden geen individuele garanties gevraagd in hoofd van verzoeker. Het

verhaal van verzoeker werd niet beluisterd of werd minstens omwille van taalkundige moeilijkheden niet begrepen. Verzoeker is het slachtoffer van zeer traumatische gebeurtenissen. Hij is slachtoffer van een misdrijf.

Daar de gemachtigde niets heeft ondernomen is Duitsland niet op de hoogte van deze situatie, waardoor zij als vermeend bevoegde Dublin lidstaat ook niet in de mogelijkheid zijn om zelf bijzondere procedurele maatregelen te nemen (zie daartoe als rechtsbasis: Art. 24 'Opvangrichtlijn' – RL 2013/33/EU).

Van de zorgvuldige en diligent handelende overheid had men mogen verwachten dat deze situatie opgemerkt werd en dat de nodige voorzorgen zouden worden genomen.

Gezien voornoemde garanties werden ontzegt aan verzoeker, dringt een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van zijn overdracht naar Duitsland zich op."

2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoeker zet in dit verband uiteen dat er geen rekening mee werd gehouden dat hij door zijn smokkelaar in Duitsland zeven maanden gevangen werd gehouden, dat hij als huisslaaf werd gebruikt, dat hij werd mishandeld en twee maal werd verkracht. Hij betoogt dan ook dat het individueel risico op schending van artikel 3 van het EVRM niet werd onderzocht en dat geen garanties werden gevraagd aan Duitsland, conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaken *M.S.S. t. België en Griekenland* van 21 januari 2011 en *Tarakhel t. Zwitserland* van 4 november 2014.

2.2.2. De bestreden beslissing vermeldt dat de Dublin III-Verordening voorziet in voorzorgsmaatregelen in geval van een medische problematiek of speciale noden en dat dit aan de Duitse autoriteiten zal worden medegedeeld op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Een dergelijke mededeling is niet vrijblijvend en er is geen reden om aan te nemen dat Duitsland hier niet het gepaste gevolg aan geeft. Duitsland zal minstens 7 dagen vooraf ingelicht worden van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Het administratief dossier bevat een document "*beoordeling bijzondere noden*" waarin wordt vermeld dat verzoeker lid is van de LGBTQI+ gemeenschap, dat hij psychologische problemen heeft na mishandeling en verkrachting en om de bijstand vroeg van een vrouwelijke tolk omwille van zijn geaardheid.

Op 10 maart 2023 werd ook een medisch attest opgesteld, waarbij de centrumarts verklaarde dat verzoeker "*lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM*" en wordt verzocht om het medisch attest B aan te vullen.

2.2.3. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (verder: de Opvangrichtlijn) en artikel 20, 3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (verder: de Kwalificatierichtlijn), personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, worden beschouwd als kwetsbare personen, met wiens specifieke situatie rekening moet worden gehouden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 februari 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord met behulp van een tolk Farsi. Verzoeker wordt niet bijgetreden waar hij aanvoert dat er enkel een tolk Arabisch aanwezig was. Hij verklaarde met betrekking tot de omstandigheden van opvang en behandeling die zijn verzet naar de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 37, 38 en 39), dat hij zijn broers in België heeft en daarom niet terug wil naar Duitsland.

In vraag 42 verklaarde verzoeker echter dat hij zes maanden werd vastgehouden door zijn smokkelaars: "*Ik had geld tekort dus de smokkelaar heeft mij 6 maanden vastgehouden tot ik geld had. Ze hebben me misbruikt en verkracht.*"

De bestreden beslissing motiveert:

"Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat zijn gezondheid goed is, hoewel hij melding maakte van psychologische problemen. Tot op heden legde hij geen elementen voor die een

overdracht naar Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder wensen we dan ook te beklemtonen dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Zo verwijzen we in dit verband naar rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië)."

Hoewel de bestreden beslissing enerzijds motiveert dat, indien verzoeker procedurele noden zou hebben, Duitsland hier tijdig van op de hoogte zal worden gesteld, wordt anderzijds uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een kwetsbaar persoon zoals bedoeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn.

De Raad merkt echter op dat artikel 21 van de Opvangrichtlijn uitdrukkelijk bepaalt dat personen die zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, worden beschouwd als kwetsbare personen. De vragenlijst op 14 februari 2023 opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt uitdrukkelijk dat verzoeker verklaarde zes maanden gevangen te zijn gehouden, en misbruikt en verkracht te zijn geweest (vraag nr. 42).

Hoewel de bestreden beslissing aangeeft rekening te zullen houden met verzoekers bijzondere noden indien daar sprake van is, gaat de beslissing tegelijkertijd geheel voorbij aan verzoekers verklaring dat hij slachtoffer was van mishandelingen en seksueel geweld. Dat rekening zal worden gehouden met verzoekers bijzondere procedurele noden wordt aldus tegengesproken door de motieven van de bestreden beslissing zelf. Het motief dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 4 oktober 2016 in de zaak nr. 30474/14 *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, verklaarde dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM, houdt niet in dat *in casu* werd overgegaan tot een beoordeling *in concreto* van de specifieke noden van verzoeker.

Waar in de nota met opmerkingen in dit verband wordt opgemerkt dat verzoekers verhaal dat hij huisslaaf was niet strookt met het gegeven dat hij op 20 juli 2022 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende en dat het relaas met betrekking tot zijn vlucht in Brussel niet geloofwaardig is, merkt de Raad op dat dit een post factum motivering is, die niet van aard is het gebrek in de bestreden beslissing te herstellen. Het betoog in de nota met opmerkingen dat verzoeker niet aantoonde dat er een risico op schending van artikel 3 van het EVRM is, wijzigt de vaststelling dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd genomen met alle verklaringen van verzoeker, aldus niet.

Verzoeker maakt dan ook een schending aannemelijk van het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat verband houdt met artikel 3 van het EVRM, is overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld.

2.4. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 8 maart 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

C. VERHAERT